

Arrest

nr. 90 536 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Qom. Op 9 juni 2010 vroeg u voor het eerst asiel in België. Op 27 mei 2011 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U ging in beroep en op 17 oktober 2011 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u ook de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u Iran verlaten te hebben omdat u, na uw deelnames aan de manifestaties ten gevolge van het overlijden van Montazeri (een gewezen vertrouweling van Khomeini die later werd afgestoten door het Iraanse regime)

en diens echtgenote, problemen kende met de Iraanse autoriteiten. Op 24 november 2011 diende u een tweede asielaanvraag in, welke op 12 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen. Op 10 april 2012 vroeg u voor de derde keer asiel. U bevestigt uw verklaringen afgelegd tijdens uw vorige asielaanvragen en stelt sinds uw eerste asielaanvraag België niet meer verlaten te hebben. U legt een document van de Revolutionaire Rechtbank dd. 5.11.1390 (25 januari 2012) neer volgens welk u veroordeeld werd voor het oprichten van een groepering gericht op het verstoren van de nationale veiligheid en het omverwerpen van het regime. Uw advocaat, die veel mensen in de rechtbank kent, kon in Iran onder tafel uw dossier inkijken en nam dit document uit uw dossier. U stelt het eigenlijke vonnis nooit ontvangen te hebben waardoor u de uitspraak van de rechter niet kent. Uw advocaat kent die evenmin. U bent tevens in het bezit van twee gerechtelijke convocaties dd. 15.1.1389 (4 april 2010) en 25.1.1389 (14 april 2010) waarmee u uw problemen in Iran wenst te staven. U geeft tot slot aan dat u in België een lege opengescheurde omslag ontving. U legt deze voor, samen met de omslag waarin u het document van de Revolutionaire Rechtbank dd. 5.11.1390 (25 januari 2012) ontving.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde deelname aan de manifestaties ten gevolge van het overlijden van Montazeri en zijn echtgenote en aan de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw relaas. In het kader van uw derde asielaanvraag bracht u geen elementen aan die de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal wijzigen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat hoewel uw broer in het kader van uw eerste asielaanvraag uw identiteitsdocumenten vanuit Iran overmaakte (CGVS dd. 20.8.2010, p.6), u tijdens uw eerste asielaanvraag door uw familie niet in het bezit werd gesteld van de twee convocaties (dd. 4 april 2010 en 14 april 2010) die zij toen in Iran ontvangen hebben. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd u op 9 mei 2011 voor een tweede keer gehoord en u repte toen geen woord over deze convocaties. U stelde toen enkel door uw vriend Mehdi (die contact onderhoudt met uw familie) op de hoogte te zijn gebracht van het feit dat de Iraanse ordediensten na uw vertrek drie keer naar uw huis zijn gekomen (CGVS dd. 9.5.2011, p.2-3). Toen u gevraagd werd of er een gerechtelijke procedure tegen u was opgestart stelde u uitdrukkelijk dat mocht het zijn dat er gerechtelijke documenten zoals convocaties zouden zijn, u daarvan wel op de hoogte zou gebracht zijn (CGVS dd. 9.5.2011, p.12). In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u bovendien dat u ongeveer een half jaar na uw aankomst in België in juni 2010 met uw ouders begon te praten over het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran (CGVS dd. 20.6.2012, p.3). Er kan dan ook verwacht worden dat u bij uw gesprek voor het Commissariaat-generaal op 9 mei 2011 – ongeveer een jaar na uw aankomst in België – de convocaties zou aangehaald hebben.

Verder is het opmerkelijk dat u niet in het bezit bent van het eigenlijke vonnis, noch dat u weet wat het vonnis inhoudt (CGVS dd. 20.6.2012, p.7-8). U weet niet welke feiten u ten laste werden gelegd, noch weet u of u werd veroordeeld of werd vrijgesproken (CGVS dd. 20.6.2012, p.7-8). In Iran wordt uw familie nochtans bijgestaan door een advocaat die veel mensen en de rechtbank kent waardoor hij 'onder tafel' toegang had tot uw dossier om zo het document van de Revolutionaire Rechtbank te bemachtigen (CGVS dd. 20.6.2012, p.6). U weet niet of de advocaat vervolgens inlichtingen heeft ingewonnen over het vonnis zelf (CGVS dd. 20.6.2012, p.8). U heeft in elk geval aan de advocaat niet gevraagd om verdere inlichtingen in te winnen (CGVS dd. 20.6.2012, p.8). U liet ook na anderen te vragen verdere inlichtingen in te winnen (CGVS dd. 20.6.2012, p.8). Uit het document van de rechtbank blijkt echter dat u werd veroordeeld wegens het vormen van een groepering gericht op het verstoren van de nationale veiligheid en het omverwerpen van het regime. Dat u de inhoud van een document dat u neerlegt ter staving van uw asielrelaas niet kent, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Verder dient opgemerkt te worden dat opdat een document bewijswaarde zou hebben, het ondersteund dient te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Informatie stelt bovendien dat smokkelaars naast valse reis- en identiteitsdocumenten ook valse documenten (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen,...) verkopen die een asielaanvraag in het buitenland kunnen ondersteunen. In de periode 2002 tot 2011 legde het Commissariaat-generaal verschillende juridische documenten uit Iran ter authenticatie neer aan twee vertrouwensadvocaten in Iran. Uit deze authenticaties bleek dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren.

Gelet op bovenstaande kan nog steeds geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw deelnames aan de manifestaties ten gevolge van het overlijden van Montazeri en diens echtgenote.

De voorgelegde omslagen wijzigen bovenstaande vaststellingen niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker start met een theoretisch betoog en argumenteert dat zijn familie de twee convocaties niet onmiddellijk wou afgeven omdat zij niet wilden dat hij zich zorgen zou maken. Pas na zijn aandringen hebben ze verteld over deze convocaties. Indien hij deze convocaties in zijn bezit zou hebben gehad zou hij ze hebben neergelegd bij zijn eerste asielaanvraag omdat ze zijn relaas ondersteunen.

Verzoeker stelt voorts dat hij het vonnis niet in zijn bezit heeft omdat de advocaat van zijn vader is gaan kijken en het dossier inhoudelijk niet aanvaard heeft omdat het te gevaarlijk was. Uit objectieve informatiebronnen blijkt bovendien dat een eerlijk proces in Iran niet gegarandeerd is. Uiteindelijk heeft de advocaat één document weten te verkrijgen maar stelde hij verder niets te kunnen doen. Iran is geen democratische staat en verweerder kan dan ook geen westerse verwachtingen hebben over het functioneren van de justitie in Iran. Verzoeker verwijst naar informatie waaruit blijkt dat Iran geen democratie is.

Verzoeker betoogt dat een algemeen oordeel wordt geveld over de neergelegde documenten zonder deze inhoudelijk te onderzoeken. Dit is niet aanvaardbaar. Bovendien, indien hij ze had nagemaakt, had hij dit beter gedaan voor zijn eerste gehoor. Nu heeft hij geen redenen om met valse documenten af te komen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij, zoals hierna zal blijken, in gebreke blijft.

2.6. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De nieuwe elementen betreffen een document van de Revolutionaire Rechtbank van 25 januari 2012, twee convocaties van 4 april 2010 en 14 april 2010 en een lege opengescheurde briefomslag.

2.7. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn verklaring waarom hij de convocaties niet heeft voorgelegd bij zijn eerste asielaanvraag. De Raad wijst erop dat verzoeker gehouden is tot een medewerkingsplicht. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gelet op deze medewerkingsplicht en het evidente belang voor verzoeker zelf om alle stukken aan te brengen die zijn relaas kunnen onderbouwen is het geenszins aannemelijk dat verzoeker zijn familieleden niet zou gewezen hebben op dit belang, of nog, dat zij dit zelf niet zouden inzien wanneer zij geconfronteerd worden met stukken die het asielaanvraag van hun familielid kunnen onderbouwen, dit te meer in het licht van de vaststelling dat verzoeker verklaarde met zijn ouders gepraat te hebben over het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Iran (gehoorverslag CGVS 20/06/2012, p. 3) en het aldus geenszins aannemelijk is dat op zo'n ogenblik de convocaties niet ter sprake zijn gekomen.

2.8. Verzoekers betoog waarom hij het vonnis niet kan neerleggen noch weet wat de inhoud ervan is betreft in eerste instantie een herhaling van hetgeen hij reeds verklaard heeft tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal, hetgeen niet vermag de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te stellen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr.156.221). Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij op dergelijke wijze in gebreke blijft. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoeker, die verklaarde dat zijn familie in Iran wordt bijgestaan door een advocaat die veel mensen en de rechtbank kent waardoor hij 'onder tafel' toegang had tot verzoekers dossier (gehoorverslag CGVS, 20/06/2012, p. 6 en 8) echter geen toegang zou hebben of informatie zou kunnen inwinnen over het vonnis dat in hoofde van verzoeker zou zijn geveld. Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat veel rechtszaken achter gesloten deuren plaatsvinden en dat de oppositie zwaar wordt aangepakt in Iran, ziet de Raad geenszins in hoe dergelijke informatie afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker via zijn familie een advocaat had die zijn weg kende in de juridische wereld in Iran en waarbij, wanneer blijkt dat hij wel aan bepaalde documenten kan geraken, niet kan ingezien worden waarom hij niet aan het tegen hem uitgesproken vonnis zou kunnen geraken of nog, waarom hij zich hierover niet zou kunnen informeren. Verzoekers verwijzing naar een algemene situatie in zijn land van herkomst aan de hand van internationale rapporten, is bovendien niet dienstig nu een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Het betoog van verzoeker is volstrekt onaannemelijk.

2.9. Zoals blijkt heeft de commissaris-generaal de door verzoeker in het kader van de derde asielaanvraag neergelegde stukken wel degelijk in zijn beoordeling betrokken waarbij de Raad de vaststellingen in deze beoordeling onderschrijft nu verzoeker er niet in slaagt deze pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen. In zijn arrest nr. 68 594 van 17 oktober 2011 heeft de Raad naar aanleiding van verzoekers beroep tegen de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag geoordeeld dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht en dit gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies in zijn verklaringen met betrekking tot kernelementen van zijn asielrelaas. In zijn derde asielaanvraag heeft verzoeker evenmin plausibele verklaringen kunnen afleggen aangaande de door hem voorgelegde documenten. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat *“opdat een document bewijswaarde zou hebben, het ondersteund dient te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is.”* In die zin kunnen de stukken die verzoeker gevoegd heeft niet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas herstellen. Dit alles klemt des te meer nu uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat valse juridische documenten uit Iran door smokkelaars verkocht worden om het asielrelaas te ondersteunen (stuk 16, Antwoorddocument IR2011-003w). Waar verzoeker betoogt dat hij geen enkel belang heeft bij het thans neerleggen van valse documenten en hij dit dan beter had gedaan bij zijn eerste aanvraag kan hij trouwens niet worden gevolgd. Immers kan het voorleggen van gefabriceerde documenten door een afgewezen asielzoeker gezien worden als een kans om alsnog een beschermingsstatuut te doen toekennen.

Waar verzoeker de commissaris-generaal nog verwijt geen onderzoeksdaden te hebben gesteld wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verwerven en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

2.10. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Tevens voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel aan.

Verzoeker verwijst in essentie naar zijn asielrelaas en stelt dat uit objectieve bronnen blijkt dat een eerlijk proces in Iran niet gegarandeerd is en Iran nog steeds moeite heeft om de mensenrechten te respecteren, zoals tevens blijkt uit een rapport van Amnesty International. Iran is nog ver verwijderd van democratie zoals wordt aangetoond door de manier waarop de oppositie wordt aangepakt. Er is ook absoluut geen vertrouwen in de ordediensten in Iran. Verzoeker meent dat de subsidiaire bescherming hem dient te worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden wordt uiteengezet. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht en evenmin preciseert hij op welke wijze het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden wordt zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.13. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande sub 2.2.

2.14. In de thans bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag aangebrachte documenten niet vermogen de eerdere appreciatie van zijn asielaanvragen om te buigen, dit op basis van de erin opgenomen motieven. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken en verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.16. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER